

Capitolul 1

Dragonul de lună

Hendrik de Mol făcu un pas înapoi la apariția uriașului dragon de lună. Se cutremură la gândul că lovitura sabiei sale ar putea să dea greș, fiindcă aceasta ar fi însemnat sfârșitul vieții sale de nici zece ani împliniți.

Din frunzișul bogat se ivi întâi vârful botului dragonului. Frunzele se legănară precum atrase de o forță misterioasă atunci când dragonul trase adânc aer pe nări încercând să detecteze cea mai mică prezență a vreunui vizitator nepoftit. Mirosul frunzelor proaspăt udate de ploaie îl liniștise, iar acum întregul cap ieși la iveală dintre frunze, ochii săi bulbucăți privind cu atenție în jur.

În sfârșit, capul dragonului se arată în toată măreția sa.

Cele două coarne enorme de pe creștetul capului său ar fi putut despica într-o fracțiune de secundă un om adult, dară-mite un copil, iar colții ascuțiți de un alb strălucitor și ghearele încovoiate ca niște seceri îi dădeau lui Hendrik fiori pe șira spinării.

Hendrik strânse sabia de lemn în mână cu toată puterea și își concentră atenția asupra punctului dintre cele două coarne. Acolo se găsea punctul vulnerabil al unui dragon, după cum citise el în cartea cavalerului Tremollo Latremouille „Cum să scapi cu viață din bătălia cu un dragon“.

Dragonul porni în zbor, unduind și șuierând înfiorător.

Se apropia acum cu viteză.

Aproape.

Mai aproape.

Hendrik simțea cum picături de sudoare i se scurgeau pe tâmples, iar timpul părea să își fi încetinit curgerea monotonă.

Cinci metri.

Trei.

Doi metri și...

BUM! Copilotul său îi distrase atenția rostogolindu-se brusc pe podea.

– Berend! Nu acum! strigă supărat Hendrik și, neluându-și ochii de la dragonul care se apropia vertiginos, ridică ursul de pluș punându-l la loc pe scaunul său.

Ursul Berend nu spuse nimic, evident, fiind doar un urs de pluș.

Ochii săi rotunzi de sticlă priveau fix către zmeul-dragon care în acel moment trecea fluturând pe deasupra navei lor.

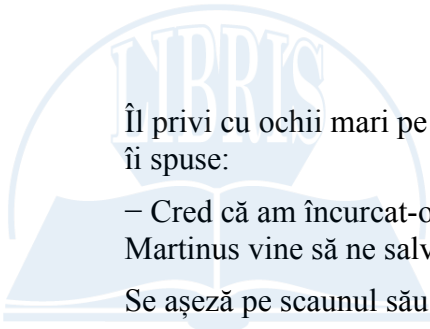
Zmeul-dragon își continuă drumul alunecând pe sârma întinsă și se izbi de peretele Muzeului.

– Asta e tot ce poți? strigă Hendrik triumfător către zmeul-dragon care acum atârna agățat patetic pe peretele de cărămidă al Muzeului. Victorieeee! țopăi el entuziasmat fluturând sabia de lemn deasupra capului.

Nava sa improvizată se legăna acum periculos pe cablul care o susținea.

CRAC, se auzi de la îmbinarea care menținea nava pe cablul întins între Muzeu și căsuța din stejar.

Hendrik se opri brusc din sărit. Încercă să se miște cât mai puțin pentru a recupera echilibrul navei în care se găseau el și ursul Berend.

Îl privi cu ochii mari pe Berend, ursul de pluș verde, care ședea strâmb pe scaunul său de copilot, și îi spuse:

– Cred că am încurcat-o, căpitane! Iar ne-am blocat și iar trebuie să așteptăm până ce amiralul Martinus vine să ne salveze.

Se așeză pe scaunul său din fața panoului de comandă și oftă.

Deodată sări în sus amintindu-și de focul de artificii montat special de către bunicul Martinus săptămâna trecută, după ce rămăseseră blocați pe cablu pentru a nenumărata oară.

Se cățără agil pe scaun și trase cu putere de mânerul vechi de geamantan care era menit să declanșeze focul de artificii.

Nu se întâmplă nimic.

Nici un zgomot, nici o lumină.

Mai trase de câteva ori de mâner, plin de speranță, dar iarăși, nimic.

– Probabil e umed, zise Hendrik dezamăgit coborând de pe scaun. A plouat toată ziua. Și doar i-am spus bunicului că nu e o idee bună focul ăsta de artificii, spuse el morocănos. Sper doar să nu fie ca data trecută când am stat aici agățați o după-amiază întreagă fiindcă bunicul, ăăă... pardon, amiralul Martinus, era plecat la plimbare.

Ursul Berend nu spuse, din nou, nimic. Ședea pe scaunul său de copilot, fiind doar un urs de pluș de culoare verde care purta un costum de cosmonaut, tot verde și el. Bunicul Martinus îl dăduse cadou unicului său nepot Hendrik, de ziua lui, cu ceva ani în urmă. De atunci erau nedespărțiți, ursul și băiatul.

– E numai vina ta, spuse Hendrik către Berend. Dacă nu mă grăbeai, îmi luam și telefonul mobil și acum puteam suna. Așa, stăm aici și așteptăm.

Privi gânditor scara de frânghie încolăcită pe podea.

Răsuflă adânc și apucă mânerul ușii care odată deschisă i-ar fi dat libertatea.

Oricare alt copil în locul său ar fi deschis ușa, ar fi dat drumul scării de sfoară până la pământ și apoi ar fi coborât cei doi metri, ducându-se să îl anunțe pe bunicul. Bunicul Martinus ar fi deblocat apoi nava, care și-ar fi continuat drumul către căsuța din stejar.

O rază de lumină începu să se ivească din crăpătura ușii. Pe măsură ce deschiderea se lărgea, Hendrik simți obișnuitul ghem din stomac și amețeala care precedau leșinul.

Trânti ușa la loc și amețeala dispăru.

Se așeză cu bărbia în mâini pe pupitrul navei sale improvizate, privind prin hublou fără țintă.

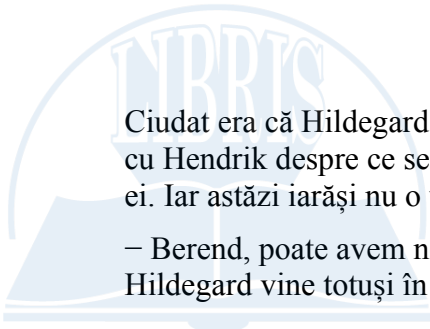
Singura lui speranță era ca bunicul Martinus să îi observe cât mai repede lipsa sau ca Hildegard, vecina sa, să îi facă o vizită.

Hildegard îl vizita în fiecare zi și participa mai tot timpul la expedițiile organizate de către Hendrik fie în Muzeu, fie în nava improvizată care îi ducea către căsuța de lemn din stejar.

– Grozav! spunea Hildegard entuziasmată de fiecare dată când plecau cu nava către căsuța din stejar. Nici unul dintre colegii mei nu se distrează așa de bine acasă. Ce noroc ai să îl ai pe bunicul tău.

– Aș da orice să pot face schimb cu tine, răspundea Hendrik. Să pot ieși când vreau din casă fără să mi se facă rău și să merg la școală ca oricare alt copil, vreau să spun.

– Mai bine ai zice „Mulțumesc“, zicea Hildegard. Și eu aș da orice să fiu în locul tău. Ce n-aș da să fie bunicul meu cel cu care am ore în loc de profesorul Wortel la matematică, spunea ea visătoare. Și să am o navă spațială care să mă ducă la căsuța mea din copacul din spatele curții.

Ciudat era că Hildegard nu venise ieri. De obicei sărea gardul măcar o dată pe zi, să stea de vorbă cu Hendrik despre ce se mai întâmplase la școală sau să se plângă de domnișoara Farandola, mătușa ei. Iar astăzi iarăși nu o văzuse.

– Berend, poate avem noroc, căpitane, spuse Hendrik privind către ursul verde de pluș. Poate Hildegard vine totuși în vizită. Nu am văzut-o ieri și nici azi. Unde o fi, mă întreb?